

ning kan træffes, hvor der indfinder sig en Epidemi eller blot et enkelt Tilfælde af epidemisk Sygdom, jo lettere er det for Autoriteterne at faae Bugt med den. Det, tror jeg, er Hovedsagen, og jeg kan ikke se rettere, end at Lovforslaget paa en meget heldig Maade arbejder hen dertil, at de lokale Autoriteter strax have Myndighed til at træffe enhver Foranstaltning, som maa anses nødvendig i det givne Tilfælde. — Lovforslagets § 1 handler jo om de Myndigheder, der skulle varetage Standsningen af epidemiske Sygdomme, og henviser navnlig dels til de i Kjøbstæderne allerede bestaaende Sundhedskommissioner, men anordner tillige Oprettelsen af Sundhedskommissioner paa Landet. Dette Sidste, tror jeg, er en nødvendig og heldig Bestemmelse, og hvad angaar Omfanget af Virksomheden for Sundhedskommissionerne kan man ikke sige Andet, end at Lovforslaget paa bedste Maade lægger Myndighed i Hænderne paa dem. — Der er jo ogsaa andre Bestemmelser, som ere meget vigtige; jeg vil blot nævne Bestemmelsen i Slutningen af § 6 om, at enhver Læge sieblikkelig til Epidemilægen skal melde ethvert mistænkeligt Sygdomstilfælde; men iøvrigt tillader Lovforslaget i meget vid Udstrækning den lokale Sundhedskommission at træffe de fornødne Foranstaltninger. Jeg vil f. Ex. nævne, hvad der staar i Slutningen af § 1, første Stykke, hvor ikke blot den samlede Sundhedskommission, men Politimesteren og Lægen selv kunne træffe de fornødne Foranstaltninger, og ligeledes hvad der staar i de øvrige Paragrafer, f. Ex. i § 3; ifølge den kunne Politimesteren og Lægen uden videre antage fremmede Læger. Ifølge en anden Paragraf kan Sundhedskommissionen anordne Udslytning af Lokaler. Kort sagt: Sundhedskommissionen kan efter min Mening udøve enhver Virksomhed, som maa anses for nødvendig til at standse en Epidemi, og endvidere er der lagt i dens Haand visse Forsigtighedsforholdsregler, som tidligere andre Autoriteter skulde høres om, f. Ex. at lukke Stoler, at forbyde større Forsamlinger og lignende Tilfælde. Jeg kan, som sagt, derfor i det Hele paa det Bedste anbefale de forskjellige Bestemmelser, som findes i Lovforslaget.

Naturligvis har man jo altid en eller anden Indvending at gjøre, og jeg vil da strax nævne en saadan med Hensyn til Lovforslagets § 1. Som jeg sagde før, anser jeg det for heldigt, at der anordnes Sundhedskommissioner paa Landet, hvilke Kommissioner skulle bestaa af Politimesteren, Distriktslægen og en Mand for hele Jurisdiktionen, men det maa jo anses for givet, at disse 3

Personer ikke kunne udøve en aktiv Virksomhed paa Stedet selv, hvor der indtræffer en Epidemi. Naar der f. Ex. et Sted opstaar Kolera, maa de have Hjælp, og denne Hjælp anviser Lovforslagets § 1 ogsaa i sit 2det Stykke, hvor det hedder: „Derhos bliver der i enhver Landkommune, hvor en Sygdom tages under offentlig Behandling, og Overtilsynet skjøner, at det er nødvendigt, at danne en Hjælpekommission, bestaaende af et efter Sundhedskommissionens Skjøn passende Antal af Sogneraadet valgte Mænd, blandt hvilke i Reglen enten Sogneraadets Formand eller Sognefogden bør findes.“ At Sundhedskommissionen faar en saadan lokal Hjælp, er absolut nødvendigt, men det er ogsaa absolut nødvendigt, at den faar den Strax, og det synes mig derfor, at der kan være Spørgsmaal om at bringe dette Punkt i Orden paa en mindre langsom Maade. Efter denne Bestemmelse i § 1 skal der først gjøres Indberetning til Overtilsynet, og Sundhedskommissionen skal afgive et Skjøn om, hvilket Antal Mænd den skal have, saa skal Overtilsynet resolvere, at der skal dannes en Hjælpekommission, og dernæst skal denne vælges af Sogneraadet. Det vil i Reglen tage flere Dage. Naar jeg nu tænker mig en Koleraepidemi f. Ex., saa er det jo klart, at man strax maa have den Assistance, man kan faae. Jeg tror imidlertid ikke, at det vilde være vanskeligt, og haaber ogsaa, at det vil kunne finde Billigelse hos den ærede Justitsminister, at man ændrer denne Bestemmelse derhen, at disse Hjælpekommissioner dannes af Sogneraadet eller af et Udvalg af Sogneraadet. Kort sagt, jeg mener, at Hjælpekommissionen, saa snart en Epidemi indtræder, maa være til Stede. — Lovforslagets § 2 indeholder jo en Klassifikation af de Sygdomme, som skulle undergives offentlig Behandling, idet § 2, 1ste Stykke, nævner visse Sygdomme, som, selv hvis der kun indtræder et enkelt Tilfælde, skulle tages under offentlig Behandling, hvorimod § 2, 2det Stykke, bestemmer, at andre smittomme Sygdomme kunne erklæres for at være Gjenstand for offentlig Behandling, naar Beslutning herom paa Indstilling af Overtilsynet tages af Justitsministeriet. Det kunde synes, som om ogsaa denne Bestemmelse kunde føre til nogen Vidtløftighed, og at man derved gik noget tilbage fra, hvad der hidtil har været Regel; thi hidtil har uden Videre Amtmanden resolvert i denne Henseende. Men jeg kan ikke se rettere, end at den samme Paragrafs 3die Stykke giver den lokale Sundhedskommission Myndighed til, uanset, at Justitsministeriets Resolution ikke er falden, naar